

رباعی‌ها

غلامرضا احمدی «شعله»

در آتش هجر، بی صدا می سوزم

بیمار توام که بی دوا می سوزم
در خود نظر کن و سپس جویا شو
از من سبب آنکه چرا می سوزم

میان آتش

در آتش هجر، بی صدا می سوزم

بیمار توام که بی دوا می سوزم
در خود نظر کن و سپس جویا شو
از من سبب آنکه چرا می سوزم

رفتی و مرا به موج غم ما دادی

دیوانه ام و جای به **محررا** دادی

ای جلوه ی گلهای بهاری **افسوس**

یکباره میان **آتش**م جا دادی

پر چم عاشقی

دریا و **کویر** و **لاله** و **نخلستان**

جمعد همه به **وسعت** **خوزستان**

دیدی که **حماسه** های **فرزندانش**

زد **پرچم** **عاشقی** به **بام** **ایران**

سفر صحرا

به **حضرت** **رقیه** **(س)**

طفلی که به **ویرانه** ی **غم** **ماوا** داشت

داغی به **دل** از **جدایی** با **ما** داشت

روزی که **شبیه** **لاله** ای **پرپر** شد

در پای **نشان** از **سفر** **محررا** داشت

دشت جنون

در دشت **جنون** **فکنده** ای **بستر** **من**

خشکیده ز **هجران** تو **چشم** **تر** **من**

هر جا که **روی** به **زیر** **پایت** **بدر**

در هر **گذری** **نشسته** **خاکستر** **من**

ورطه ی عشق

ای **دل** **نشود** که **سرخ** **کونت** **بینم**

در ورطه ی **عشق** **سرنوگوت** **بینم**

این **بار**، **دهم** به **لاله** **ها** **سوگند**ت

ترسم که **دوباره** **غری** **خونت** **بینم**

داغ تو

این **دل** که **مقیم** **گوشه** **هامون** **است**

آواره **همانند** **دل** **مجنون** **است**

آن **دل** که **به** تو **شرح** **غم**ش **می** **گفتم**

اکنون **بدر** ز **داغ** تو **در** **خون** **است**

مریم با خستگی کامپیوتر و خاموش کرد. تند تند کاغذها رو از روی میزکارش جمع کرد و داخل کشو گذاشت. با همکاری خداحافظی کرد و همچنان که از پله ها پایین می رفت زمزمه کرد: آخیش بالاخره آخر هفته شد.

پرباد قرمز رنگش، منتظرش بود دستی روی فرمان اتومبیل کشید و گفت: اگر می دونستی با چه بدبختی تور رو خریدم! بعد ماشین رو روشن کرد و راه خونه رو در پیش گرفت . خیلی گرسنه بود. توی راه فکرمی کرد؛ مامان امروز چی درست کرد؟ وقتی رسید خونه ، یک راست رفت سر قابلمه . مامان از گشنگی مردم؛ چی دارم؟ زرشک پلو با مرغ . اه باز مرغ، تو اداره مرغ، تو خونه مرغ، تو رستوران مرغ. آخه دست از سر این مرغ بدبخت بردارین. آنفولا نژایی هم در کار نیست که دیگه مرغ نخوریم. غرزنن، واسه تو میزاقاسمی درست کردم. راستی؛ اینو بهش می کن حس ششم. مامان مثل این که بهت الهام شده، می خوام این دو روزو برم شمال .

بازم شروع کردی مریم؟ تو خسته نشدی از این جاده شمال؟! حداقل اون گواهینامه تو بگیر که اینقدر تن و بدن من نلرزه. توی این سه سال هم خدا بهت رحم کرده که همین طوری پشت فرمون نشستی . نگران نیاش مامان . قول می دم تا سال ۲۰۰۰ گواهینامه مو بگیرم !

بعد از نهار مریم گوشی رو برداشت و شماره دوستشو گرفت و به او گفت می خواد بره شمال و اگه او برنامه ای نداره، می تونن با هم برن. هنگامه با خوشحالی استقبال کرد .

مریم باعجله ساکشو جمع کرد . چند تا سی دی شاد برداشت و جایی شو نصفه خورد . به ماچ گنده از لپ های مادرش کرد و به سمت دررفت. جاده چالوس مثل همیشه سرسبز و زیبا و با آسمانی که از دود و گازوئیل خبری نبود. آرامش خاصی به روحیه شیطون و شلوغ مریم می داد.

شیشه ها رو پایین داده بود و اگه به خاطر رانندگی نبود چشماشو می بست و به نفس عمیق می کشید. صدای بوق ماشینیه که سعی می کرد سبقت بگیره، مریم رو از اون آرامش بیرون کشید . از توی آینه، نگاهی به عقب انداخت و خواست اعتراض کنه که با مشاهده به پسر جوون که عیبک آفتابی به چشم داشت، توجهش به او جلب شد. در همین حال ازهنگامه پرسید: نظرت چیه؟ بهش راه بدیم تا رد شه یا اندیش کنیم؟ مریم ، تو می دونی هر دفعه که با هم می ریم شمال تا برسیم اونجا من هزار

ماشین های دیگرن پنهان شد.

نیم ساعت بعد به پیشنهاد هنگامه ،مقابل یک قهوه خانه نگه داشتند تا جای بخوردن اما در کمال تعجب پسر جوان را روی یکی از تخت ها دیدند و دوباره سلام و علیکی کردند. هنگامه که احساس می کرد تو اون لحظه وجودش زیاده به بهانه ای اونا رو تنها گذاشت و چند دقیقه بعد وقتی برگشت که صحبتشون گل اندخته بود . مریم موقع خداحافظی با ترفند خاصی ، شماره تلفن محسن رو گرفت. در بقیه راه ، مریم دیگه اون آدم قبلی نبود .

توی فکر فرو رفته بود و گهگاهی با حرفهای هنگامه به خود می آمد. وقتی رسیدند، خواهر مریم منتظرشون بود و به او گفت مادر چند بار زنگ زده و نگرانه. اول برو بهش یه زنگی بزن تا من چای را بریزم

مادر مریم با اولین زنگ گوشی را برداشت و

دادش دراومد: من نمی دونم پس این موبایل ها به چه درد می خورن که هیچ وقت و هج کجا آنتن نمی دن. به من چه مامان. مشکل مخابراته ، دادشو سر من می زنی؟ و با اوقات تلخی خداحافظی کرد و گوشی رو گذاشت.

از لحظه ای که با خواهرش خداحافظی کرد تا خود تهران ذهنش مشغول بود ؛ به دوران کودکیش فکرمی کرد و اینکه هیچ وقت سایه پدر روی سرش نبوده و از نوازش های او بهره نبرده . فقط یک عکس شهید بالای طاقچه خانه بود و بس. قطره اشکی روی گونه اش غلطید احساس می کرد که حالا بیشتر از همیشه نیاز به سایه یک مرد داره.

مردی با برخورد صادقانه و مهربونش ، تا مغز استخوان او نفوذ کرده بود. لبخندی ، ردپای قطره اشک رو ان گونه اش زدود و با خودگفت اگه می شد... شنبه روز شلوغی برای مریم بود اما اون تمام کارها رو برعکس روزهای پیش سریع تر تموم کرد ،

آنقدر هول بود که یک نامه رو دوبار تایپ کرد او همیشه یک ساعت به نهار ماده لحظه شماری می کرد اما این بار رفت سراغ تلفن. شماره محسن رو گرفت و بعد از کمی سلام و احوالپرسی ، خواست اونو ببینه و بهش گفت که ماشین تیاره ، چون خودش ماشین آورده بود ساعت پنج بعدازظهر کمی پایین تر از اداره سر یه خیابون فرعی ، محسن رو سوار کرد و با هم به سمت تجریش رفتند . جلوی یک کافی شاپ نگه داشتند ، وارد شدند و دورترین میز را انتخاب کردند. مریم یک بستنی گنده سفارش داد.

محسن خنده اش گرفت و لی در عین حال از این که مریم ، مثل دخترای دیگه دفعه اول کلاس نمی داشت خوشش اومد و خودش هم یک بستنی سفارش داد.

هر چه زمان پیش می رفت علاقتشون به هم بیشتر می شد و احساس میکردن سالهاست

آفت های کتاب

غبار و کثافات حفظ می کند، ولی در عین حال با اسیدی کردن کتاب خساراتی بیشتر از خاک و خاشاک به یار می آورد .

مواد به کار رفته در خمیر کاغذهای ارزان قیمت (مثلا کاغذهای کاهی) کاملاً اسیدی است و این اسید به هر علت به مواد آلی دیگری که با آن در تماس هستند منتقل می شود.

کاغذ روزنامه رطوبت هوا را جذب کرده، در خود نگاه می دارد و سبب پیدایش محیطی مناسب برای آشنایانه و رشد حشرات و جوندگان است. قفسه های در بسته یا شیشه ای می توانند حافظ نسبت مفیدی

همدیگرو می شناسندهر دو جذب هم شده بودند. بعد از چند ساعت مریم، محسن رو مقابل شرکت عموش پیاده کرد و خودش هم به سمت خونه رفت. فردا و فرداهای بعد، هر روز عصر تا پاسی از شب، آنها با هم بودندن و مریم در این مدت کم کم محسن رو پخته بود و به او فهمانده بود که انتظارش از این آشنایی فراتر رفته و به ازدواج با او فکرمی کنه. او هم جوانی بی ریا و صادق بود و با همه صداقتش با مریم رو به رو می شد، این بیشتر باعث می شد که مریم در حفظ محسن و رسیدن به هدفش تلاش کند و حتی یک لحظه بعد از ساعت کاری ، او را تنها نمی داشت. آن شب وقتی محسن با پدرش صحبت کرد ، اولین سئوالش این بود که حبابش چطور؟

نماز می خونه یا نه؟ محسن در جواب پدرش گفت: حاجی ، اون دختر خوبیه و مادرش رو هم یک بار دیدم . خانم محترمیه . پس پدرش چی؟ وقتی بچه بوده تو جنگ شهید شده بعد باصداقت همه داستان آشنایی را شرح داد.

مادر محسن وقتی فهمید علت آشنایی اونا سر یک سبقت و اصرار و سماجت مریم بوده،

خوبه که نزدیک بود دو سه بار تصادف کنه. فکر کرد الان مادرش نگران شده.

توی کیفش به دنبال گوشی موبایل می گشت تا به مادرش زنگ بزنه و اون رو از نگرانی دربیاره که از دور چشمش به گنبد امامزاده صالح افتاد . چندا درختی که در میدان تجریش بود را چراغانی کرده بودند.

به یاد آورد که شب تولد حضرت علی (ع) است بی اختیار کمی جلوتر و جایی که می شد ، پارک کرد. پیاده شد و به داخل یک قنادی رفت و شیرینی خرید و به سوری امامزاده صالح رفت.

فضای روحانی امامزاده صالح او را از حالتی که داشت بیرون آورد . شیرینی را داخل صحن، بین مردم پخش کرد و برای وضو به دنبال آب رفت . پیرزنی مشغول وضو گفتن بود . مریم منتظر شد تا او کارش تمام شود . بعد با نیتی پاک، سرو صورتش را شست و وضو گرفت و به سمت محوطه داخلی حرم برگشت ، سر را به در تکیه داد و بعد از دعا به نماز ایستاد.

احساس می کرد این اولین باره که به خدا نزدیک شده آنقدر نزدیک که تصویرش برای خود او نیز عجیب بود . از ته دل ندی درگرو داشت ، وقتی به خانه رسید مادر با نگرانی جلو دوید و در حالی که به چشمان سرخ و متورم او نگاه می کرد گفت کجا بودی؟ صدبار به موبایلت زنگ زدم خاموش بود.
! خونه هنگامه اینا بودم حوصله نداشتم . مادر او را بوسید و گفت: عزیزم از غروب تا همین یکساعت پیش محسن ده بار زنگ زده . مریم مثل ترقه از جا پرید و با خوشحالی فریاد زد : محسن؟ کی؟ واسه چی؟ چی کار داشت؟

مادر که برق شادی رو توی چشمای دخترش دیده بود برای اینکه شادی او را تکمیل کنه فوری ادامه داد : می خواد بگه پس فردا همراه پدر و مادرش می آن خواستگاری . می خواست با تو هماهنگ کنه . مریم با شادی پرید تو بغل مادرش؛ الهی قریونش برم که اینقدر زود جوابمو داد. مامان فردا ظهر آماده باش می ام دنبالت که بریم امامزاده صالح. در ضمن یک چادر نو هم برام از کمد بیرون بذار. مادر که تازه متوجه شده بود که مریم قریون صدقه چه کسی میرفته لبخندی زد و سرشو به علامت شکرانه به سمت آسمون بلند کرد سه هفته بعد ، مریم درلیاس سپید و تور عروس با چشمانی که از شادی برق می زد و لبخندی که بیشتر از همیشه محسن را جذب کرده بود از پله های تالار بالا می رفتند.

فصل ایثار

یک بیابان عشق بود و معرفت

شهر خون بود و نشان منزلت

نقش ایجان بود و ایثار و وفا

در طواف کعبه ی عشق و صفا

رقص ایجان بود اندر موج خون

فصل رفتن بود و صحرای جنون

فتح خرمشهر بود و افتخار

یک بیابان عشق بود و انتظار

فصل ایثار و شکوفانی عشق

صحبت دل بود و تنهایی عشق

خستگی درهانده بود از کار عشق

ارمانن وصل در بازار عشق

خاکریز نفس هلت از حادثه

هرگه بود اندر هراس از قافله

گام هردان خدا بس استوار

راند دشمن را از این ملک و دیار

تیر و ترکش و ناز ناله ها

فصل گل بود و وصال لاله ها

تیر بود و بازوی و ابرو و چشم

سینه بود و ناز ترکش های خصم

زوزه خپباره بود و موج خون

فصل ایجان بود و دریای جنون

در پی دیدار بازار خطر

شد نصیب کاروان جام ظفر

از نثار جان به گاه کارزار

سوم خرداد شد پرفراختار

شور عاشورائی رزمندگان

آفرید آن افتخار جاودان

روحانی بسیجی : **حیدر رضائی**

سفر

دوباره می رویم

کنار جاده ای سرد

دوباره چیده می شوم

به دست کودکی سپید

دوباره می برد مرا

به شهر سبز و بی درد

دوباره خشک می شوم

و می هیرم

و املال دوباره می رویم

تا سفر کنم

به دوباره ها

حسینه محمودی - دوم تجربه دبیرستان حضرت آئمه